

PUSZTADOKTOR MAGAZIN

XI. évfolyam 1. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2016. január

- Az én állattörténetem
- Uráli bagoly a vendégünk
- Most ne etessünk balkáni gerléket!
- Napi karvaly

Madárkórház Alapítvány
Hortobágy

... hogy repülhessen

1%

Adószám: 18557899-1-09
www.madarkorhaz.hu

 facebook.com/madarpark

Találkozás a Madárkórházzal

Gyermekkorom csodálatos szereplői a madarak: gólyák, a szépek, a méltóságosak, a kelepelők. A főutca villanypóznáin, egy-egy kémény tetején fészkeltek és én hangosan szólongattam őket, ha ott jártam. A villásfarkú fecskék annak az istállónak eresze alatt fészkeltek, amelybe már csak beleálmodhattam a tehének neszezését, leheletük finom párját. Csodásan társalogtak és etették a tátogó kis fejeket. A vadgesztenyefánkon, az életfámon szerettek tartózkodni a vadgalambok. Búgásukat szívesen hallgattam. Egyik legkedvesebb barátom a kertünk, amely nagy volt, végében fészkelő sárgarigó. Szép volt és minden reggel, jó korán üdvözöltem őt: füttyül a rigó és ő válaszolt midig és akármeddig. A szemtelen, örökké éhes verebek csinosak, aprók és kíváncsiak. Az időnként megjelenő varjak, szépséges fekete vendégek, és más csodás madár átutazóban. Ez a bennem élő szeretet, féltés tette, hogy eljutottam Hortobágyra, egy nagyszerű orvos által létrehozott madár ispotályba. Látni akartam hogy és hol harcol értük egy ember, aki erre tette fel életét és mindent. Egy szeptemberi vasárnapon, a róna napsütésben úszott, a szem ellátott a végtelenbe, mentem végig a kórházon. Láttam az emberi hibák miatt megsebesült, megbetegedett madarakat, ahogy szótlánul, szomorúan üldögéltek, sántikáltak és én sírtam. Itt, így látszott csak, milyen hatalmas munka van e mögött. Egy orvos és négy fiatal viszi az egészet hatalmas nehézségek árán. Látszik, mennyi minden kellene, szorul javításra, bővítésre, mennyi enivaló szükséges és a sok-sok munka. Kinn a szabadban, a nagy kenelben sok-sok madár: gólyák, ragadozó madarak gyógyulnak és várják, hogy újra szabadok legyenek. Bemehettünk, egy külön lépcsőn fel a kilátó részébe. Ott álldogáltam és a párkányra szállt egy kis egerészölyv, egészen közel hozzám és énekelt, egyfolytában. Fejét oldalra fordítva nézett rám. Ez egy tökéletes pillanat volt, boldog voltam. A kórház körül több kisebb madárketrec is állt. Az egyikben egy szépséges fekete holló üldögélt szomorúan. Körülöttem nem volt ember, csak ketten voltunk, beszélni kezdtem hozzá. Mondtam, hogy szeretem, hogy nemsokára meggyógyul és szabad lesz. Aztán leültem egy közeli kispadra és néztem a pusztát. Egyszer csak emberi beszédet hallok, de ember egy szál se. Az én hollóm ismételtette nyakát kicsit kinyújtva, hogy szevasz Negró, szevasz Negró és nézett rám. Negró volt a neve és válaszolt nekem úgy, ahogy tudott. Ezeket az élményeket nem adnám oda semmiért. Emberek, tegyetek értük meg mindent, amit csak tehettek. Isten áldása kísér.

Antal Mária

Köszönet

Ezzel a pár fotóval szeretnénk megköszönni a több mint 800 kis megmentett élet nevében is, hogy 2015-ben velünk voltak, szép szóval, anyagiakkal, segítséggel, önkéntes munkával támogattátok tevékenységünket! Nélkületek Ők most nem szárnyalhatnának szabadon! Kívánunk mindenkinek sikerekben gazdag, kellemes és Boldog Új Évet! Kérjük, hogy 2016-ban is legyetek velünk!

Ovisok madárkarácsonya

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu, Hortobágy... Nem sok óvodás korú kisgyerek lakott itt... Épp hogy egy csoportnyi. Ők a hortobágyi Nyitnikék Óvoda melegszívű kis picúrjai. A kis csöppségek Karácsonyra nem játékokkal, vagy színes dolgokkal álmodtak, hanem óvodájuk címereivel, apró madaraikkal. Őket kívánták megajándékozni e jeles napon saját készítésű, ötletes madáretetőikkel. Köszönjük hát Nekik, hogy e Szent Ünnepen gondoltak védenkeinkre!

Kedves Olvasó!

Ha ezt a lapot tartja a kezében, akkor Önnek szól az, amit írok. Mert mindannyian szeretjük az állatokat, a természetet, ezért védjük, segítjük a rászorulókat. Mi a hortobágyi Madárkórházban nemcsak a madarakat gyógyítjuk, hanem minden rászoruló állatot befogadunk. Legyen az fokozottan védett, veszélyeztetett, kihalás szélén álló, vöröskönyves rétisas, ke-recsensólyom, vagy vadászható tóké-s réce, akár kártékony dolmányos var-jú, kétes megítélésű városi galamb, árva vadmalac, vagy kikaszált őzgida, kitett, elütött kutya, kóbor macska, aminek nincs, vagy nincs ott a gazdá-ja. Mert szeretjük őket. És a rászoru-lókon segítenünk kell. Nem tudunk mást tenni, ez a hivatásunk. Én ezért lettem állatorvos, és munkatársaink, önkénteseink ezért dolgoznak itt, és több százan az egész országban. Tesszük ezt már 25 éve. 1991-óta a Hortobágyi Nemzeti Park megbízásából, akkor mint Pusztadoktor Kft, 1999-től mint ebből a célból létrejött Madárkórház Alapítvány, 2006-tól az alapítvány által működtetett Ma-dárpark. Amikor elkezdtük, a hős-korban, nem mi voltunk az elsők. A "hivatalos" természetvédelem akkor nem fogadta el a pár éve elhunyt és méltatlanul meghurcolt kőszegi men-tős, Kámán István ragadozómadár kórházát. Mert nem volt diplomája, bár a műtétjeit kifogástalanul végezte. Nekünk sem drukkoltak. Más volt a felfogás. Mivel még nem próbálta jól csinálni senki, és aki mégis megkísé-relt elengedni pár mentett madarat, sokszor kudarcot vallott. Az volt a vé-lemény, hogy ezek a madarak úgy is elpusztulnak a természetben, ezért a sérülteket inkább el kell altatni...

Mi nem altatunk. Ha embert nem, akkor állatot sem. Sem megunt, öreg kutyát, sem anyagilag vállalhatatlanul, vagy gazdaságtalanul, vagy bi-zonytalanul gyógyítható állatot, sem olyat, melyből sok van, sem olyat, mely nem hasznos, vagy esetleg káros, sem azért, mert kell a hely fontosab-baknak, sem azért, mert nincs pénz a tartására. Gyógyítunk és befogadunk minden madarat, emlőst, hüllőt és kétlétűt, sőt még halat is, de mentett

cicát, kutyát is. Bár ingyen gyógyí-tunk, ennél többet, mint ami itt van, elhelyezni nem tudunk. Együttműkö-dünk minden más állatmentő szer-vezettel, oda-vissza segítve egymást. Nemcsak mi mentünk cicát-kutyát, de a cica-kutyamentők is mentenek madarat. A különbség csak az, hogy ők átadják a madarat, de tőlünk nem

Fotó: Déri Balázs

tudják átvenni a kutyát, mert mindig teltház van náluk. Nálunk is teltház van, de folyamatosan engedjük el a gyógyultakat, így mindig szabadul fel hely. A tartósan sérült, szabad életre alkalmatlan madarakat állatkerti mó-don mutatjuk be a madárparkban a lá-togatók örömeire és okulására. Mert a megelőzés mindig hatékonyabb, mint a gyógykezelés, és ennek leghatéko-nyabb eszköze a szemléletformálás. Itt szembesítjük az embert az ember által a madaraknak okozott szenvedéssel, legyen az szándékos, vagy vé-letlen mérgezés, lelövés, vagy a mada-rak számára megtévesztő és veszélyes ablaküveg, villanydrót, vagy országút. Ha a látogató végignézi a műtétet a látványkórházban, végigkíséri a kór-terekben a betegek gyógyulását, és a kinti röpdékben a szabad életre való felkészítés hosszú és fáradságos mun-káját, ha szabadon enged egy gyógyult madarat, más szemmel néz a termé-szetre azután. Ha egy kisgyerek meg-simogat egy baglyot, kezére ültet egy

szelíd ölyvet, melyet elviszünk hozzá az óvodába, vagy az iskolába, vagy részese lehet egy solymászbemutato-nak, akár a Madárparkban, akár egy utazási kiállításon, ahol standolunk, nem fog félni a madaraktól és nem fogja bántani az állatokat, és talán az embereket sem annyira. Sokan lesz-nek közülük önkéntesink, segítőink, és később munkánk folytatói, más, új, velünk együttműködő, minket se-gítő helyi, regionális szervezeteknél, mentőhelyeken, természetvédelmi mentőállomásokon, vagy akár hoz-zánk hasonló, és a mi utunkat követő madárkórházban. Nem vagyunk fél-tékenyek. Nekünk is jó, ha mások is csinálják, mert csökken a zsúfoltság, helyben gyorsabb az ellátás, és aki nem ért még hozzá, annak megtaní-tjuk. Jó példa erre a Mályi Természet-védelmi Egyesület által működtetett természetvédelmi mentőállomás, ahonnan az utóbbi években 2-300 sé-rült, de megfelelő elsősegélyben része-sült mentett madarat szállítottak be további kezelésre, elhelyezésre. Ezek is részét képezik annak a közel ezer madárnak, melyet évente ellátunk, és melyek közül több százat gyógyultan bocsátunk szabadon. De ilyen a Du-nántúlon munkánkat segítő székesfe-hérvári Vadmadárkórház, és a most engedélyezésre beadott országszerte mintegy harminc regionális mentő-hely, melyeket alapítványunk telephe-lyeként önkénteseink, együttműködő partnerszervezeteink tartanak fenn. Listájukat és elérhetőségüket honla-punkon: a www.madarkorhaz.hu és www.madarpark.hu oldalakon folya-matosan frissítjük.

Aki minket támogat, őket is támo-gatja. Mivel sem állami támogatást, sem önkormányzati segítséget nem kapunk, nincs más anyagi forrásunk, csak amit jószándékú állatbarát tá-mogatóink megosztanak velünk, kér-jük, az adójuk 1 %-os felajánlásával támogassák a madarak gyógyítását! Ezt megtehetik adószámunk beírás-ával akár elektronikus, akár papír alapú bevallásukba az utolsó oldalon található rendelkező szelvény szerint.

Dr. Déri János
Madárkórház Alapítvány állatorvosa

Lugosi Csenge Anna: Egy erdei fülesbagoly emlékére

A hortobágyi Madárkórház Alapítvány „Az én állattörténetem” címmel általános és középiskolások számára meghirdetett irodalmi pályázatára 134 mű érkezett, 104 az általános iskolások kategóriájában, 30 a középiskolásokéban. Az eredményhirdetést a Magyar Kultúra Napján tartottuk. A nevezőktől elsősorban olyan írásokat vártunk, amelyek személyes élményen alapulnak, azonban nem zártuk ki a pályázók köréből azokat sem, akik képzelt történettel (mesével) jelentkeztek. A pályázatnak műfaji kötöttsége nem volt, prózai és verses elbeszélések egyaránt érkeztek. Zsűritagok: *Arany Lajos* (művészeti író), *Gál Ilona* (állatvédő, kutyakiképző), *Tulipán Tamásné* (tanító, újságíró), *Lehoczky Krisztián*, (Mályi Természetvédelmi Egyesület elnöke), zsűrielnök: *Dr. Déri János* (hortobágyi Madárkórház intézetvezető állatorvosa). Ezúton is köszönjük minden pályázónak a részvételét, valamint értékes munkáját! Az alábbiakban a nyertes műveket közöljük.

Illatos, nyári éjszaka van. Minden nesztelennek tűnik a tapasztalatlan füleknek.

Az ég tiszta, csillagporos, holdfényű, a földön nem kurjongatnak a dagonyázó vaddisznók, nem baktatnak éhes rókák, nem kiáltanak veszélyt az őzbakok. A fák fekete árnyai csendesek, semmi nem moccan az ágakon. Vájunk csak!

Amott, az erdőszéli tölgyfa ágán egy ereje teljében lévő erdei fülesbagoly forgatja a fejét. Ez a példány mindössze 30-35 cm lehet. Karcsú teste sárgásbarna, fekete és rozsdabarna mintázattal. Körbe-körbe pislant nagy, villogó, narancssárga szemeivel. Szembogara kitágul, úgy figyel. A legapróbb hangokat szűri ki az éjből. Hirtelen elrúgja magát a fától, s puha szárnyai alá karol egy lágy fuvallat, nesztelenül száll a hallott, apró zaj irányába.

Hamarosan egy pocokkal a karmai között landol ugyanazon az ágon. A rágcsáló éles hallásával sem figyelte fel a bagoly közeledésére, még felsikítani sem volt ideje, máris terítékre került. Már teljesen mindegy neki, hogy a madár nem magának szánja, hanem néhány hete kikelt, pelyhes fiókáinak, akiknek szorgalmasan hordják párjával minden éjjel a táplálékot, az elfoglalt varjúfészekbe.

Hazarepül a zsákmánnyal. A repülés és a vadászat örömét, a szabadságot mindig élvezi. Szereti, ahogy a nyári szellő felborzolja a tollait, a hold megnézi magát a szeme tükrében, szeret maga fölé nézni, miközben száll a pompás éjjeli táj felett, mert ilyenkor úgy érzi, a végtelen csillagszínpad magával ragadja, ő is részévé válik....

Ezt a csodálatos álmod láttam az éjjel.

Reggel kopogtattak, egy középkorú férfi érkezett egy dobozzal, s nyújtotta édesapámnak. Egy bagoly volt benne. Az út mellett találták hajnalban, nem tudták, mit kezdjenek vele. Megsérült. Mi szeretjük az állatokat, ezért hozták ide. Kinyitottuk a dobozt, egy ijedt, erdei fülesbagoly pislogott ránk. Gyönyörű, narancssárga szemekkel nézett, pattogó hangot adott csőrével. A lába sérülhetett, szinte feküdt, de szárnyával mégis verdesett. Óvatosan tartottam a kezemben, míg apa vizsgálgatta. Most csak csendesen nézett. A tolla olyan puha volt, amit elképzelni sem lehet, teste törékeny, kissé sovány, szeme olyan nagy és narancssárga, amilyenek a természetfilmekben, a könyvekben és álmodban láttam. Tündérien pislogott, nekem úgy tűnt, mintha hosszú szempillái lennének. Forgatta a fejét, amilyen aranyosan csak a baglyok tudják. Ahogy a mellkasára tettem kezem, éreztem, a szíve hevesen vert. Én biztosan nem viseltem volna ilyen hősiesen a sérülést, mint ő. Az egész napot nálunk töltötte, mivel édesapám dolgozni ment, csak telefonon kérhettünk segítséget szakértő madarász barátainktól. Ez idő alatt én etethettem. Minden falat előtt csattintott egyet a csőrével, ezért így neveztem el: Csitt-csatt. A nap folyamán többször is megkínáltam nyers hús falatokkal, s egyre bátrabban vette el a kezemből, s mohón nyelte őket. Ez alatt a néhány óra alatt az okos madár mintha megértette volna, az emberi kéz most nem veszélyt, hanem élelmet jelent. Úgy megszerettem, mintha évek óta én gondoznám. Reggel a legközelebbi madármegfigyelő állomásra vittük, hogy szakértők is megvizsgálják. Szomorú voltam, csak az vigasztalt, hogy itt talán meggyógyítják. Többen is tanácstalanul álltak felette, és végül medencetörést állapítottak meg. Ám mi nem adtuk fel. Egy messzebbi vadmadárkórházat kérdeztünk meg, akik azt mondták, van remény. Náluk minden sérült vadmadarat ingyen fogadnak, s gyógyítanak. A biztosabb diagnózishoz egy röntgent kellene csináltatni, mielőtt elindulnánk a sérült bagollyal a hosszabb útra. Tudtam, szüleimnek már az utazástátás költségei is megterhelők. Készítettem hát a zsebpénzemet, a benzin és a röntgen árának szántam, hogy nagyon megszeretett, drága madaramat meggyógyítsák. Közben arról a pillanatról ábrándoztam, milyen szép lesz, mikor gyógyultan tovaröppen az őszi éjszakában. Váratlanul megcsörrent a telefon, hogy.....hogy kedves baglyom ma reggel elaludt. Nagyon sírtam, több napon át. Most, hogy a történet emléket felidézem, újból könnyek buggyannak ki a szememből. Még mindig ott van előttem Csitt-csatt képe. Az a szép, tiszta, narancssárga szeme, tollának puhasága. Mennyire szerettem! Remélem, fiókái, ha voltak, már felnőttek. S bennük az ő vére folyik.

Most szeretett baglyom lelke szabadon és gondtalanul szállhat az erdők, mezők felett. Talán néha eljön, és megnézi azt, aki utolsó napjaiban sok szeretettel, és örömmel gondozta.

Eddig is szerettem a baglyokat, de azóta, ha csak tehetem, ellátogatok a madármegfigyelő állomásra, ahol nemcsak az énekesmadarak gyűrűzése szerez örömet, de a sérült baglyok gondozásában való segédkezés is. A legnagyobb örömet pedig az jelenti, mikor az árva bagolyfókákat felneveljük, s szabadon engedjük őket.

Szívemben örökre megőrzöm drága Csitt-csatt, az erdei fülesbagoly emlékét. *(Lugosi Csenge Anna)*

Az én állattörténetem (általános iskola 1. helyezett)

Váraljai Virág: Egy kutya naplójából

Általános iskolások nyertesei: 1. Váraljai Virág - Egy kutya naplójából, 2. Erdei Noémi - Morzsi emlékére, 3. Szabó Tímea - Roy, a farkas-kutya. **Középfiskolások:** 1. Lugosi Csenge Anna - Egy erdei fülesbagoly emlékére, 2. Pesti Krisztián - Kutyszeretet, 3. Hermanovszki Itala - Névtelen árva

Sötét, szűk helyen ébredtem. Rácsok választottak el a külvilágtól. A menhely!!!! Már mindenre emlékszem. Két férfi hozott be az utcáról, miközben aludtam. Nézzük a jó oldalát. Tulajdonképpen nem is olyan rossz. Kapok enni, inni és biztos, hogy megtetszek majd valakinek, és végre nekem is lesz gazdám! Vajon ki akar majd hazavinni? És mikor? Meddig kell itt lennem ahhoz, hogy valaki rám találjon?

Megszólt az ajtó feletti csengő, ami jelzi, ha valaki bejön a menhelyre. De izgatott vagyok! Talán mindjárt meglátom leendő gazdám arcát! Már csak pár lépés és ideér. Egy aranyos, rózsás arcú kislány az. Megáll egy kicsit, tekintete elidőzik a ketrecemen. No, talán most sikerül!!!

- Nézd, milyen aranyos kutya! Hogy csóválja a farkát! Biztos, nagyon örül neked – mondta a kislány anyukája..

- Jaj, anyu! Megmondtam, hogy az osztályban mindenkinek barna szőrű kutyája van. Ennek még a bundája is koszos. Nekem ő nem kell. Inkább a felette lévő akarom!

Pár perc múlva a „kiválasztott”, mármint a felettem lévő kutya, egy autóban ült, új gazdája pedig boldogan szorította magához. Nem tudom, mi a baj a szőrömmel. Jó, lehet, hogy kicsit koszos, de szerintem igenis szép színe van, és semmivel nem csúnyább a szürke a barnától. Na, nem baj. Majd a következő látogató biztos elvisz.

De nem vitt el. És az utána következő sem. Meg az azután következő sem. Kezdtém kétségbe esni. Mi van, ha senkinek se kellek? Biztos valami baj van velem... Hiszen annyi kutyát elvittek már, de valamiért én sosem tetszettem senkinek. Pedig én bárkinek örülnék! Már két hét is eltelt, mióta idehoztak. Egy nap és itt a karácsony! A dolgozók csak arról tudnak beszélni, hogy ki milyen ajándékot ad és kap, meg, hogy milyen rokonnal fognak találkozni az ünnepek alatt. Még a menhelyet is kidíszítették színes gömbökkel és apró mézeskalácsokkal, és egyfolytában karácsonyi zenét hallgatnak. Én viszont egyre jobban aggódom! Sőt! Nem is aggódom, inkább félek. Egyik este ugyanis arról beszélgettek, hogy el akarnak altatni néhány kutyust, többek között engem is, ha karácsonyig nem találnak gazdát nekünk. De hát én nem akarok meghalni!!!! Akkor inkább tegyenek ki az utcára, oda ahonnan elhoztak! Ma legalább ötödjére szólalt meg az ajtó feletti kis csengő. Már fel sem akartam nézni. Valaki régóta állt mozdulatlanul a ketrecem előtt. Éreztem, hogy engem bámul. Muszáj volt felnézniem. Egy nagyon öreg, ősz hajú, kedves tekintetű bácsi állt előttem, akinek fülig ért a szája örömeiben.

- Hát, szia, kiskutya! – integetett. Körbenéztem a biztonság kedvéért, hogy nem másnak integet-e, de ő egyenesen a szemembe nézett. Közelebb bújtam a rácsokhoz, hogy meg tudjam szaglászni egy kicsit. A bácsi benyúlt a rácsok között, és két ujjával finoman megsimogatott. Ez után az egyik menhelyi dolgozó kiemelt a ketrecből és a bácsi kezébe tett. Megvan az új gazdám!!!!

Az öreg egész úton az ölében vitt, mert nem lakott messze a menhelytől. Egy picit kis kertés ház lett az új otthonom. Kettesben karácsonyoztunk. Amíg ő a konyhában tevékenykedett, én végig ott voltam mellette és figyeltem, hogy mit csinál.

- Tudod – mondta, miközben az asztal közepére helyezte a sült pulykát én is magányos vagyok már egy pár éve. A feleségem meghalt, a gyerekeim és az unokáim pedig messze laknak és nincs idejük meglátogatni. Biztos, te is nagyon magányos lehettél, de most már itt vagyunk egymásnak. Együtt fogjuk ünnepelni a karácsonyt, csak mi ketten! Most viszont gyere, együnk. Itt a finom ünnepi vacsora – mondta kedves hangon a gazdi. Leült a kis asztalhoz, majd megveregette a maga mellett lévő széket, én pedig felugrottam oda. Elém tett egy szelet pulykacombot, amiért nagyon hálás voltam, mert a menhelyen nem adtak soha ilyen finom ennivalót. Miután megvacsoráztunk, az öreg felvette és felbontotta az egyetlen ajándékot a fa alatt. Egy gumilabda volt, amit nekem szánt. Pusztit nyomott a fejem búbjára, én pedig viszonzásképpen boldogan megnyaltam a kezét. Letelepedtünk a kandalló és a karácsonyfa közötti kanapéra. A bácsi szorosan átölelt. Így aludtunk el mindketten.

Karácsony másnapján együtt mentünk sétálni a közeli tóparthoz. A tó jege tükröként ragyogott. Kipróbáltuk az új labdámat, sokat-sokat játszottunk. Közben a bácsi mindent elmesélt magáról a gyerekkorától kezdve egészen addig a napig. Teljesen belemertünk a játékba, észre sem vettük, hogy a tó jegére tévedtünk. Nem lett volna szabad! A gazdám kiabált, hogy forduljak vissza! Elindult felém, értem. Egy pillanat volt az egész. A jég először megrepedt, majd mintha egy másodpercre megállt volna az idő... Aztán a gazdám rám nézett azzal a jószágos szemével, majd hirtelen beszakadt alatta a jég. Rohantam, ahogy csak tudtam, ugattam az üres lyukat, ahol utoljára láttam őt. Mindhiába. Már nem volt ott és nem is bukkant fel később sem. A bácsi örökre eltűnt a jég hideg tó vizében. Előttem is elsötétült a világ.

Hallottam, ahogy nyílik a ketrec zárja, tompa hangokat is észleltem, majd éreztem, ahogy két kéz megfog és kiemel onnan. Mi történt? A gazdám! Hol a gazdám?! A gazdámat akarom most rögtön! Egy hideg fémre fektettek. A két kéz szorosan tartott, szinte moccani sem tudtam. Túl kába voltam ahhoz, hogy bármit is felfogjak abból, ami körülöttem zajlik. Éreztem, hogy valami megszúrja a nyakamat. Egyre csak homályosodott a látásom, még végül becsuktam a szemem. Úgysem láttam már semmit és senkit. Nem hallottam a hangokat sem. Nem éreztem semmit. Nem láttam, nem éreztem, nem hallottam.....

Aztán szépen lassan tisztulni kezdett a kép. Éreztem a sült pulyka illatát, láttam a karácsonyfát és hallottam a bácsi hangját. Hát mégis csak visszakaptam az én gazdámat!!! Itt van velem!!! Örömben csóváltam a farkamat, ráugrottam, és összevissza nyalogattam az arcát, ahol csak értem. Az idő akkor végleg megállt, és újra együtt ünnepeltük a karácsonyt. Csak mi ketten. Örökkön örökké! (Váraljai Virág)

Folytatva korábban megkezdett, dolgozóinkat és önkénteseinket bemutató sorozatunkat ezúttal Kiss Balázs írását olvashatják.

Fotó: Déri Balázs

Kiss Balázs vagyok, születtem 1993-ban. A Madárkórház Alapítvány első önkéntes programja során kerültem ide, 18 éves koromig az alapítvány önkénteseként tevékenykedtem, majd megválasztottak a civil szervezet vezetőtestületi tagjává. 2015 októberétől bejelentett alkalmazottként dolgozom, mint madárgondozó. Jellemzően az alapítvány ragadozó madaras bemutatóit és iskolai látogatásait én bonyolítom. Bemutatós madaram Katinka, egy 5 éves egerészölyv, akit 3 éve kezdtem idomítani, mostanra évi több ezer gyerek kezén fordul meg iskolai látogatásaink során. 2014-ben dunántúli iskolalátogatások során Székesfehérvár, Siófok és Szombathely is-

koláiban közel 10000 tanulót sikerült megismertetnem hazánk leggyakoribb ragadozó madarával. Azóta jellemzően Jász-Nagykun-Szolnok, Heves és Hajdú-Bihar iskoláiban jelenünk meg Katinkával. Egészen fiatal korom óta érdekelnek természeti értékeink, különösen a madárvilág. 12 éves koromtól a debreceni Csokonai Színház színésze voltam 3 éven át, az Indul a bakterház és a Légy jó mindhalálig! című darabokban, mint főszereplő. 16 évesen az Amerikai Egyesült Államokban töltöttem egy évet, melynek során a kisgazdaságokat tanulmányoztam. Jelenleg a gödöllői Szent István Egyetemen környezetgazdálkodási agrármérnök szakot hallgatok.

Kiss Balázs

Nagyerdő Csirip

Fotó: Konyhás István

Közösségi madáretetés Debrecenben

Nagyerdő Csirip címmel közösségi madáretetési programot indított a Terepszemle Stúdió Debrecenben, ezzel is elősegítenék, hogy a Nagyerdő igazi közösségi terévé váljon a városnak. A Nagyerdőben kihelyezett új madáretetők feltöltését és az oda nem illő „eleségek” eltávolítását többen családi programnak választják, de van olyan diák is, aki az iskolai közösségi szolgálatát teljesíti így. Az egyesület biztosítja az etető feltöltését vállalók számára az eleséget, a csiripelők között felajánlásoknak köszönhetően belépőket és értékes könyveket sorsolnak ki. A programhoz bárki csatlakozhat, a további részletekről érdeklődni a +36 (30) 621-2160-as telefonszámon, vagy a mail@terepszemle.com e-mail címen lehet Konyhás István programkoordinátornál. (Bővebben: terepszemle.com)

Uráli bagoly a vendégünk

Január közepén érkezett ez a gyönyörű Uráli bagoly a Mályi Madármentő Állomásról, egy lebévult héjával együtt. Fálnak repült, sajnos repülni még nem repül, valamint egyensúlyzavarokkal is küszködik. A Hortobágyi Madárkórházon kívül jelenleg csupán egyetlen másik hazai intézményben gondozzák e fajt, ám az ottani példány is látogatóktól elzárt férőhelyen található. Így jelen pillanatban a mi Madamunk az egyetlen bemutatásra kerülő uráli bagoly hazánkban. Baglyaink közül kétségtelenül ő a legimpozánsabb.

Újra patkányméreg!

Fotók: Déri Balázs

Debrecenből érkezett ez a szép egerészölyv. Patkánymérget, vagy a mérreg által elpusztult patkányt, egeret fogyasztott. Friss eset lehet, a tüneteket még mutatja, valamint a csőrébe szagolva is még érezhető az ilyenkor jellegzetes szag. Elláttuk, kapott infúziót, valamint szódabikarbónát a mérreg kiürítése végett. Reméljük, hamar felépül. Szeretnénk megkérni mindenkit, kerülje a hasonló mérgek használatát! Vagy ha erre nincs mód, legalább úgy helyezze ki, hogy se a mérreghez, se a mérgezett rágcsálóhoz madár, vagy bármely más állatfaj NE férjen hozzá!

Most ne etessünk balkáni gerléket!

Legalább is Budapest és Miskolc környékén ne. Miskolcra érkezett szárnytörött gerleből és a vele érintkező, már gyógyult, de egy fertőzés miatt elpusztult társaiból főleg gerlékre veszélyes paramyxovírust mutattak ki az Állategészségügyi Diagnosztikai Igazgatóság szakemberei december közepén. A vírus veselfajulást okoz, és csak a gerléket pusztítja el, a galambok nem betegszenek meg tőle. Január elején ugyanezt a vírus találták egy budapesti madáretetőn elhullott több gerleből is. Ebből az következik, hogy járvány van. Amit a gerlék egymástól kapnak el közvetlen érintkezéssel, vagy ragályfogó tárgyak

közvetítésével. Erre a madáretető és itató alkalmas. A madarak koncentrációjával a fertőzés terjedését segíti elő, ezért olyan etetőről etessük az apró énekeseket, mely gerléknek, galamboknak nem kényelmes. Ilyenek a hintázó, felfüggesztett, bebújós etetők. A gerlék, galambok főleg földről veszik fel táplálékukat, ezért földről ne etessünk! Ha nincs beteg gerle, nem fogyasztott meg a számuk az utóbbi hetekben, akkor óvatosan kis mennyiségben, inkább több helyen keveset, mint egy helyen nagyon sokat adhatunk, de beton, vagy műanyag, mosható és fertőtleníthető felületre. Az etetőt, itatót minden nap

tisztítsuk meg az ürüléktől, és 3-5%-os Hypoval, vagy Domestossal fertőtlenítsük. Ha valaki több elhullott gerlét, vagy más madarat észlel, kérem jelezze a 30/9435494-es telefonon, hogy intézkedni tudjunk.

Fotó: Konyhás István

Napi karvaly

Fotók: Déri Balázs

Sajnos igen.... Napi rendszerességgel érkezik hozzánk karvaly mostanában. Mint ahogy az elmúlt években is, januárban. Rendszerint berepülnek a városokba, falvakba az ottani cinkék, verebek, galambok után. A nem várt akadályokkal azonban nem mindegyikük számol. Van, hogy ablak áll az útjukba, de a kerítésdrót is veszélyes lehet. Ez a szép példány is a drótkerítésen akadt fenn Debrecenben. Alkarcsontra tört el, valamint felszakadt a szárnyán a bőr. Erős, ürge, élni akaró... Műtétje után a kis héja mellé került másodmagával.

Bagolyvár új teteje

Bagolyvárunk új tetőt kapott! Köszönjük szépen tartósan sérült, valamint szabadon engedés előtt álló erdei fülesbaglyaink nevében *Kövér István* és *Boldog Péter* áldozatos munkáját! Bagolyszállásunk megviseződött nád-tetejét új, zsindeyre cserélték, nem sajnálva rá az anyagot, valamint esti óráikat. Millió köszönet érte!

Karácsonyi karvaly

Fotó: Déri János

Fülesek újból Hortobágyon

Fotó: Konyhás István

Az erdei fülesbaglyok egyik kedvelt telelő helye éveken át Hortobágyon volt a község központjában található fákon, és a nemzeti park látogatóközpontja melletti fenyőkön, azonban az elmúlt időszakban egyáltalán nem, vagy csak alig néhány bagoly volt itt megfigyelhető. Nem tudni az okát, de idén újból megjelentek az éjszakai vadászok, erről árulkodik a sok köpet is, ami kétségtelenné teszi a kiváló mimikrivel rendelkező madarak jelenlétét. (Forrás: hirkep.com)

Szenteste Hajdúbagason a Pusztai család egy vergődő karvalyt talált a kertben. Elindultak vele a Madárkórház felé. Félúton Debrecenben találkoztunk. A karvalynak agyrázkódása volt és bevérzett a szeme. Szerencséje volt, hogy nem egy kutya találta meg. A zsákmányának is szerencséje volt, mert megmenekült. A kórházban elláttuk, megkapta a vacsoráját és Karácsony napján megetette, tünetmentesen szabadon engedték. Neki megvolt a karácsonya.

Osztálykirándulás Hortobágyra!!!

Mit lehet nálunk látni, tanulni, csinálni?

- több, mint egy hektáros területen természetes növényzet, tájjellegű pásztorépítészeti elemek, a puszta természeti környezetének hangulatával, törendszerral, szigetekkel, hidakkal
- látogatható röpdék, madárkertek több tucat madárfajjal, látványműtő
- a négy évszak élővilágát és a madarat fenyegető veszélyeket bemutató Madármentő kiállítás
- természetfilm DVD tár, korlátlan és ingyenes Internet elérhetőséggel
- a madármentés lépéseinek bemutatása a terepi elsősegélynyújtástól a kórházi ápoláson át a szabadon bocsátásig
- ingyenes madárshow, előzetes egyeztetés alapján solymászbemutató

Nyitva tartás minden nap 9-19 óráig, belépőjegy: felnőtt 800 Ft, 3-14 év között: 600 Ft, csoportos 20 fő fölött: 600 Ft/fő.

Csoportoknak az idegenvezetés ingyenes, bejelentkezni a +36 (52) 369-181-es telefonszámon lehet.

Szállás a Madárfészekben 30 főig 1500 Ft/fő, reggeli 500 Ft/fő, főétkezés 1200 Ft/fő.

További programok, amiket segítünk megszervezni

- Hortobágyi Nemzeti Park Látogató Központ kiállítása, Körszín, Pásztor múzeum látogatása
- Kilenclyukú-híd, a Hortobágy-folyó bemutatása (csónak-kirándulás a vadregényes folyón)
- Pusztai Állatpark (őshonos magyar állatfajták) és Pusztai Szafari látogatása Malomházán
- Máta ménes és fekete kerámia bemutatása korongozással
- Pusztai kocsikázás (őshonos magyar állatfajták és a pásztorok bemutatása)
- Öreg-tavi tanösvény (5 és 12 km-es túra választható, vagy kisvonatozás a halastavak gátján)

facebook.com/madarpark • www.madarpark.hu

Hasznos információk az adó 1+1%-ról rendelkezőknek

Az **egyéni vállalkozók** adóbevallása benyújtásának határideje **február 25-e**, a **magánszemélyeké május 20-a**, az 1+1%-ról való rendelkezést eddig az időpontig pótlólag is meg lehet tenni. A rendelkezés benyújtható elektronikusan is, a bevallással együtt, és külön is.

itt kell levágni

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ 1+1%-RÓL

Az Ön neve:

Az Ön adóazonosító jele:

A kedvezményezett (Madárkórház Alapítvány) adószáma:

1 8 5 5 7 8 9 9 - 1 - 0 9

Az Ön által támogatni kívánt egyház technikai száma (nem kötelező kitölteni):

FONTOS

Adója 1%-val csak egy civil szervezetet támogathat! A nyilatkozatot tegye egy szabvány méretű postai borítékba! A borítékon is tüntesse fel pontosan az Ön NEVÉT, LAKCÍMÉT, ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT! A lezárt borítékot a lezárásnál írja alá, s juttassa el a NAV-nak!

Adója 1%-nak felajánlásához a rendelkező nyilatkozaton fel kell tüntetni **nevét, saját adóazonosító jelét** és a **kedvezményezett adószámát**.

Az 1%-os felajánlás csak **akkor érvényes, ha önnek nincs adótartozása** (személyi jövedelemadó adónemen) és az adóját is pontosan befizeti május 20-ig!

Ha május 20-án személyi jövedelemadó adónemen tartozása mutatkozik, rendelkezését nem fogják teljesíteni.

Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!

Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09

Olvasói leveleket, érdeklődéseket a következő címekre várunk: pusztadoktor@t-online.hu • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.

Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 12 000 példányban.

Hirdetésfeladás, sérült madár bejelentése: pusztadoktor@t-online.hu • Tel: (30) 9435-494; (52) 369-181.

Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió (Veres Hajnalka) • ISSN 1788-456X

Megtalálható országsszerte állatorvosi rendelőkben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban.

